

Nr 12.

Ankom till riksdagens kansli den 11 maj 1915 kl. 1 e. m.

Första kammarens första tillfälliga utskotts utlåtande nr 12, dels i fråga om skrivelse till Kungl. Maj:t om revision av förordningen angående antagande av släktnamn, dels i fråga om skrivelse till Kungl. Maj:t såväl angående inskränkning av antalet personliga förnamn i offentliga handlingar som angående utfärdande av bestämmelser rörande tillnamn, som icke äro släktnamn.

I anledning av en inom första kammaren vid innevarande riksdag av herr Rooth väckt motion, nr 56, beslöt nämnda kammare för sin del, på hemställan av dess första tillfälliga utskott, bland annat, att riksdagen måtte i skrivelse till Kungl. Maj:t anhålla, att Kungl. Maj:t täcktes låta verkställa utredning ej mindre i vad mån inskränkning av antalet personliga förnamn i offentliga handlingar må kunna vidtagas än även angående utfärdande av bestämmelser om tillnamn samt föranstalta om de åtgärder, som av en sådan utredning må påkallas.

Sedan ärendet överlämnats till andra kammaren hänvisades det samma till nämnda kammarens första tillfälliga utskott, som behandlade ärendet i sammanhang med tvänne inom andra kammaren väckta motioner, nämligen nr 172 av herr Hallén däri hemställdes,

att riksdagen i skrivelse till Kungl. Maj:t måtte anhålla om utredning, i vad avseende kungl. förordningen av den 5 december 1901 angående antagande av släktnamn må omändras i syfte att väsentligt underlätta och förenkla förfarandet vid antagande av släktnamn, dels göra namnskyddet mera praktiskt och verksamt samt för riksdagen framlägga utredningens resultat i form av lagförslag,

Bihang till riksdagens protokoll 1915. 12 saml. 1 avd. 11 häft. (Nr 12.) 1

och nr 182 av herr *Lundgren*, som i sin motion hemställde, att riksdagen måtte i skrivelse till Kungl. Maj:t anhålla, att Kungl. Maj:t täcktes låta verkställa utredning ej mindre i vad mån inskränkning av antalet personliga förnamn i offentliga handlingar må kunna vidtagas än även angående utfärdande av bestämmelser om sådana tillnamn, som icke äro släktnamn.

Beträffande motiveringarne tillåter sig utskottet hänvisa till motiotionerna.

Andra kam-
marens första
tillfälliga
utskott.

Andra kammarens första tillfälliga utskotts utlåtande i anledning av första kammarens ovanberörda beslut och herrar Halléns och Lundgrens nyssnämnda motioner var av följande lydelse.

Vad först herr *Halléns* motion beträffar, vill utskottet erinra därom, att redan år 1913 andra kammarens första tillfälliga utskott hade att behandla en motion i släktnamnsfrågan, som väckts i första kammaren av herr *Bäckström* och bifallits av första kammaren på tillstyrkan av samma kammarens första tillfälliga utskott. I överensstämmelse med denna motions slutyrkande uttalade sig första kammaren för en skrivelse till Kungl. Maj:t med anhållan, att Kungl. Maj:t täcktes låta utarbeta sådant förslag till ändrade bestämmelser i gällande lagstiftning om antagande av släktnamn, att däri avsett skydd mot antagande av släktnamn bleve mera effektivt. Ärendet hänvisades sedan af andra kammaren till dess första tillfälliga utskott, som tillstyrkte första kammarens förslag, vilket dock föll i andra kammaren, sannolikt väsentligen till följd av fruktan för att ett beslut i enlighet med motionen skulle komma att medföra avsevärt ökade statsutgifter.

Herr *Halléns* motion överensstämmer mycket nära med denna herr *Bäckströms* motion av år 1913; skillnaden är egentligen endast den, att herr *Hallén* icke endast som herr *Bäckström* framhåller behovet av ökat skydd för redan befintligt släktnamn, utan dessutom starkare än denne betonar, att möjligheterna för antagande av nytt släktnamn måtte underlättas.

Det är tydligt, att om dels samma tillnamn användes av ett stort antal människor, dels namnbyten ofta och kanske alldeles omotiverat företagas, personnamnens naturliga uppgift kommer att väsentligt motverkas. Särskilt kännbara måste härav föranledda olägenheter bliva för sådana myndigheter, som för skilda ändamål ha sig anförtrott att registrera någon mera avsevärd del av befolkningen. Pensionsstyrelsen yttrar härom i en till Kungl. Maj:t efter hemställan från utskottet afgiven skrivelse, som finnes bilagd detta utlåtande, bland annat, att pensionsstyrelsen måste hava tillgång till synnerligen noggranna

uppgifter för identifiering av de försäkrade särskilt beträffande namn och namnförändringar, men att det visat sig, att tillnamn angåves fullständigt godtyckligt, samt att det med all säkerhet torde komma att inträffa, att tillnamn, som angivits i ett års förteckning, i följande års förteckning utbyttes mot andra, utan att någon egentlig anledning härtill skulle kunna uppgivas. Även då det gäller ansökning om pension eller understöd, har det enligt pensionsstyrelsens yttrande visat sig, att en stor namnförbistring råder: sökanden uppgiver ett namn, pensionsstyrelsens utlåtande eller det ansökningen åtföljande prästbetyget upptager ett annat.

Under sådana omständigheter anser utskottet, att av rent praktiska grunder allt bör göras för att underlätta och uppmuntra strävandena att utbyta alltför vanliga tillnamn mot verkliga släktnamn, även som att ett mera effektivt skydd än det nuvarande bör beredas för sådana namn. Det skydd för släktnamnen, som ligger däri, att ansökningar om nya släktnamn skola kungöras i Post- och Inrikes tidningar, torde äga ett skäligen ringa värde.

Utskottet anser likaledes, att prövningen av ansökningar om godkännande av släktnamn bör uppdragas åt en central myndighet eller byrå. I detta ämne yttrar pensionsstyrelsen i sin ovan berörda skrivelse, att registreringen av släktnamn bör förläggas till en för hela riket gemensam myndighet, så att frågan om fastställande eller ombyte av släktnamn må kunna ordnas efter likformiga och enhetliga grunder.

Herr *Lundgrens* motion och första kammarens i anledning av herr *Rooths* motion fattade beslut, att antalet förnamn må kunna inskränkas i offentliga handlingar, åsyfta att underlätta arbetet med namnregistreringen för de myndigheter, som erhållit detta uppdrag. Emellertid synas motionärerna ha en känsla av att detta förslag skulle kunna framkalla betänkligheter, i det de anföra, att mot förslaget möjligen kunde invändas, särskilt med hänsyn till bestämmelserna angående allmän pensionsförsäkring, att personernas identifiering försvåras. Utskottet tror också för sin del, att det icke skulle vara till gagn för namnregistreringen, om antalet personliga förnamn finge inskränkas i offentliga handlingar. För att taga ett exempel, har av en uppgift från en av landets pastorsexpeditioner framgått, att bland de inom församlingen kyrkobokförda funnes icke färre än 37 personer, som alla buro namnet Johan Andersson, sålunda samma förnamn och samma tillnamn; de flesta av dessa personer hade utom namnet Johan ännu ett eller flera förnamn, varigenom de kunde skiljas från varandra. För

identifieringen av personer med så lika namn och även eljest är det obestriddligen av mycket stort värde, att samtliga förnamn finnas upptagna. Pensionsstyrelsen, vars yttrande utskottet begärt och erhållit, säger också om denna speciella fråga: »Vad angår frågan om inskränkning av antalet personliga förnamn i offentliga handlingar, är det mycket tvivelaktigt, om en sådan inskränkning skulle bli till fördel för pensionsstyrelsens registreringsarbete, åtminstone under nuvarande förhållanden.» Motionärernas förslag om inskränkning av förnamnens antal vid bokföringen vilar enligt vad motiveringen ger vid handen på förutsättningen, »att det snart nog kommer att befinnas nödigt att på annat sätt än genom blott angivande av personernas namn och födelsetid åstadkomma en fullt tillfredsställande identifiering». Så länge emellertid en sådan identifiering — sannolikt avses därmed något slag av nummerregistrering — ännu icke kommit till användning, synes det dock utskottet vara riktigt för att icke säga behövt, att den nu tillämpade registreringen av samtliga förnamn bibehålles.

Vidare föreslå motionärerna, att bestämmelser måtte införas rörande »sådana tillnamn, som icke äro släktnamn». Med »tillnamn, som icke äro släktnamn», avse motionärerna utan tvivel i första rummet den stora mängd av namn, slutande på »son» och »dotter», vilka antagas och bortläggas på ett sätt, som mången gång vållar en verklig namnförbistring, och varpå såväl föreliggande motioner som pensionsstyrelsens ovan nämnda skrivelse lämna exempel. På goda grunder anse motionärerna, att det mest praktiska vore, att i de fall, då släktnamn icke blivit i vederbörlig ordning antaget, barnen använda faderns tillnamn.

På grund av vad utskottet anfört, får utskottet alltså i anledning av herrar *Halléns* och *Lundgrens* förevarande motioner samt första kammarens beslut rörande herr *Rooths* motion i dess senare del hemställa, att andra kammaren för sin del ville besluta,

1:o) att riksdagen i skrivelse till Kungl. Maj:t måtte anhålla om utredning, i vad avseende kungl. förordningen av den 5 december 1901 angående antagande av släktnamn må ändras i syfte att dels väsentligt underlätta och förenkla förfarandet vid antagande av släktnamn, dels göra namnskyddet mera praktiskt och verksamt samt för riksdagen framlägga utredningens resultat i form av lagförslag;

2:o) att såväl herr *Lundgrens* motion som första kammarens beslut i vad de avse utredning om inskränkning av antalet personliga förnamn i offentliga handlingar icke måtte till någon andra kammarens åtgärd föranleda; samt

3:o) att riksdagen måtte i skrivelse till Kungl. Maj:t anhålla, att Kungl. Maj:t täcktes låta verkställa utredning angående utfärdande av bestämmelser om sådana tillnamn, som icke äro släktnamn, samt vidtaga de åtgärder, som av en sådan utredning må påkallas.

Pensionsstyrelsens omförmälda yttrande var av följande lydelse:

»Pensionsstyrelsens yttrande till Konungen i anledning av inom riksdagen väckta motioner om revision av förordningen angående antagande av släktnamn m. m.

Genom nådig remiss den 19 nästlidne februari har Eders Kungl. Maj:t anbefallt pensionsstyrelsen att avgiva yttrande i anledning av två inom riksdagens andra kammare väckta motioner, nämligen dels nr 172 om skrivelse till Eders Kungl. Maj:t i fråga om revision av förordningen angående antagande av släktnamn, dels nr 182 om skrivelse till Eders Kungl. Maj:t angående inskränkning av antalet personliga förnamn i offentliga handlingar m. m.

I anledning härav får pensionsstyrelsen anföra följande:

Enligt lagen om allmän pensionsförsäkring är en var svensk medborgare från och med det år, under vilket han fyller 16 år, till och med det år, under vilket han fyller 66 år, skyldig att erlagga avgift till pensionsförsäkringen. För att avgiftspåföringen skall kunna äga rum, skall jämlikt 14 § i lagen, sedan mantalslängden för kommun blivit i stadgad ordning justerad, av mantalsskrivningsförrättaren uppgöras förteckning över de personer, som vid årets början uppnått 15 men icke 66 års ålder. I förteckningen, som uppgöres enligt fastställt formulär, angives, bland annat, för varje person namn, födelseår och dag, civilstånd, yrke samt bostad. I pensionsstyrelsen måste för varje försäkrad uppläggas ett särskilt konto, å vilket för varje år antecknas påford och erlagd avgift. Då de försäkrades antal uppgår till omkring 3 miljoner personer, är det tydligt, att pensionsstyrelsen måste hava tillgång till synnerligen noggranna uppgifter för identifiering av de försäkrade. Särskilt är det naturligtvis av vikt, att namnen angivas fullt exakt och att namnförändringar icke godtyckligt få äga rum samt att namnlängderna uppgöras över hela riket efter likformiga grunder.

Det har redan visat sig, att olika principer tillämpas vid uppgörande av mantalslängderna och sålunda även av förutnämnda förteckningar. Tillnamnet (släktnamnet) angives fullständigt godtyckligt. Ibland användes i fråga om barn faderns tillnamn eller också ett av dennes förnamn med tillägg av »son» eller »dotter». I fråga om hustrur och änkor har i en del förteckningar angivits allenast hennes tillnamn före äktenskapet, utan att mannens namn omförmäls. Det lär ock med all säkerhet komma att inträffa, att tillnamn, som angivits i ett års förteckning, i ett följande års förteckning utbytas mot andra, utan att någon egentlig anledning härtill kan uppgivas.

Även då det gäller ansökning om pension eller understöd, har det visat sig, att en stor namnförbistring råder. Sökanden uppgiver ett namn, pensionsnämndens utlåtande eller det ansökningen åtföljande prästbetyget upptager ett annat. Detta

gäller särskilt gifta kvinnor och änkor, men förekommer även rätt ofta i fråga om ogifta kvinnor och även manliga sökande.

Givet är, att om ett dylikt oeffterrättligt tillstånd får råda, det mången gång blir hart när omöjligt att kunna identifiera en person, och följderna blir då den, att han kanske icke får komma i åtnjutande av pension till det belopp, som motsvarar samtliga av honom erlagda pensionsavgifter.

Lämpligaste anordningen synes väl vara, att bestämmelse utfärdas därom, att barn alltid skola bära sina föräldrars — i fråga om utom äktenskap födda barn moderns — tillnamn, därest icke genom vederbörande myndighets medgivande nytt släktnamn må av dem begagnas. Vidare torde kunna ifrågasättas, om icke, såsom i utländsk lagstiftning är fallet, straff borde stadgas för obehörigt användande av släktnamn. En förenkling av sättet för antagande av släktnamn synes ock vara av behovet påkallad, då det naturligtvis är i hög grad önskvärt, att mera egenartade släktnamn komma till bruk i så stor utsträckning som möjligt. Givet synes även vara, att registreringen av släktnamn bör förläggas till en central, för hela riket gemensam myndighet, så att frågan om fastställande eller ombyte av släktnamn må kunna ordnas efter likformiga och enhetliga grunder. Såsom för ändamålet lämpliga myndigheter kunna nämnas patent- och registreringsverket, statistiska centralbyrån och möjligen pensionsstyrelsen, där ju en högst väsentlig del av befolkningen under alla omständigheter skall registreras. Av mindre vikt är emellertid, hos vilken av de därtill kompetenta myndigheterna centraliseringen äger rum. Huvudsaken är, att en sådan kommer till stånd.

Vad angår frågan om inskränkning av antalet personliga förnamn i offentliga handlingar, är det mycket tvivelaktigt, om en sådan inskränkning skulle bli till fördel för pensionsstyrelsens registreringsarbeten, åtminstone under nuvarande förhållanden. Frågan synes emellertid lämpligen böra tagas under övervägande vid en utredning rörande ändrade bestämmelser angående släktnamn.

Slutligen anser sig pensionsstyrelsen böra ifrågasätta, huruvida, därest en dylik utredning kommer till stånd, densamma icke borde utsträckas till att omfatta den nu av vederbörande ortsmyndigheter verkställda bokföringen av befolkningen, på det att större reda och likformighet i detta avseende må åstadkommas.

Under åberopande av vad sålunda anförts får pensionsstyrelsen för sin del förorda, att en revision av gällande bestämmelser angående antagande av släktnamn och vad därmed står i samband så snart som möjligt kommer till stånd.»

Andra kammaren biföll sitt utskotts hemställan, varefter ärendet överlämnades till första kammaren, som hänvisade detsamma för förberedande behandling av dess första tillfälliga utskott.

Utskottet.

Vad andra kammaren för sin del beslutit i fråga om ändring av kungl. förordningen angående antagande av släktnamn den 5 december 1901 i syfte att göra namnskyddet mera praktiskt och verksamt, anser sig utskottet kunna i sak helt biträda, då det nämligen för utskottet står klart, att berörda förordnings bestämmelser härutinnan icke äro tillfredsställande. Behovet av ett tidsenligare förfaringsätt, som i möjligaste mån förhindrar, att det blir beroende av tillfälligheter om ett

ifrågasatt antagande av egenartat släktnamn, som bäres av annan släkt, kommer till vederbörande släktmedlemmars kännedom, torde också numera vara så allmänt erkänt och så påtagligt, att ytterligare belysning av ifrågavarande spörsmål icke lär vara erforderlig. Dock vill utskottet erinra om, att då en av herr Bäckström vid 1913 års riksdag i ämnet väckt motion påkallade åtgärder i ovan angivet syfte, första kammaren med bifall till motionens slutyrkande, på förslag av dess första tillfälliga utskott, för sin del uttalade sig för en skrivelse till Kungl. Maj:t med anhållan, att Kungl. Maj:t täcktes låta utarbeta sådant förslag till ändrade bestämmelser i gällande lagstiftning om antagande av släktnamn, att däri avsett skydd mot antagande av släktnamn bleve mera effektivt. Första kammarens oförmälda utskotts utlåtande i anledning av herr Bäckströms motion var av följande lydelse:

Motionären ifrågasätter vissa förändringar i nu gällande förordning angående antagande av släktnamn den 5 december 1901, hvilka förändringar avse, bland annat, ordningen för behandlingen av hithörande ärenden. Enligt nu gällande föreskrifter handläggas dessa ärenden av Konungens befallningshavande i de olika länen samt av Överståthållareämbetet, såvitt angår Stockholm. Motionären anmärker, att den omständigheten, att prövningen är lagd i olika myndigheters hand, vållar ojämnhet i lagtillämpningen. Denna erinran är utan tvivel grundad. Ansökan om godkännande av nytt släktnamn får nämligen enligt förordningen ej bifallas, där det nya namnet, såvitt känt är, bäres av annan släkt och tillika är av mera egenartad beskaffenhet. Sistnämnda stadgande om namnets »mera egenartade beskaffenhet» kan tydligtvis på olika håll tolkas olika. Och exempel finnas, att ansökan om godkännande av visst släktnamn blivit utav en av förenämnda myndigheter avslagen, medan myndighet i annan ort bifallit en ansökan beträffande alldeles samma namn.

En annan av motionären påyrkad ändring i förordningen avser att på ett mera effektivt sätt bringa ansökningar av ifrågavarande slag till allmänhetens kännedom. Enligt nu gällande bestämmelser skall Konungens befallningshavande, därest ansökningen ej finnes böra genast avslås, införa kungörelse om densamma dels i allmänna tidningarna, dels i tidning inom orten, varefter en var äger att inom viss tid göra skriftlig invändning mot ansökningen. Uttrycket »tidning inom orten» är först och främst ett svävande begrepp. Motionären anser, att därmed avses tidning i den ort, där vederbörande Konungens befallningshavande residerar. Enligt vad utskottet erfarit, har emellertid vid tillämpningen uttrycket jämväl tolkats såsom åsyftande tidning i den ort,

där sökanden bor. Men oavsett denna otydlighet kan stadgandet icke anses tillfredsställande. Det torde nämligen ofta hända, att person med släktnamn av mera egenartad beskaffenhet icke nås av den, på sätt förordningen stadgar, offentliggjorda kungörelse angående ansökan om rätt till antagande av det släktnamn han bär, eftersom det mera sällan händer, att allmänheten genomgår dylika tillkännagivanden i Post- och Inrikestidningar, och det tillika är högeligen ovisst, huruvida den tidning, som i förekommande fall ansetts som ortstidningen, kommer den intresserade personen i handom. Med fog lärers alltså kunna sägas att det skydd, som förordningen avser att bereda, icke i tillfredsställande mån vinnes.

Bästa sättet att göra namnskyddslagstiftningen mera effektiv har synts motionären vara att låta godkännandet ske, icke av Konungens befallningshavande i de olika länen utan av en centralmyndighet, varvid motionären förslagsvis nämnt patent- och registreringsverket. Uppenbart är att en sådan anordning skulle främja likformigheten vid behandlingen av ifrågavarande ärenden och därigenom jämväl bereda ökat skydd för äldre släktnamn. Utskottet kan alltså icke annat än finna det lämpligt att bestyret med prövning av ansökningar om godkännande av nytt släktnamn uppdrages åt en centralmyndighet, men anser sig icke kunna uttala sig om huruvidap patent- och registreringsverket eller annan myndighet härvid bör komma i fråga. — Att hos denna myndighet skall föras register över godkända släktnamn torde vara självfallet. Tillika synes emellertid böra komma i övervägande, huruvida icke, såsom motionären jämväl ifrågasatt, äldre släktnamn skulle kunna hos den centrala myndigheten registreras till skydd mot deras antagande av annan.

Motionären har vidare ifrågasatt dels en ändring av förordningens § 1 mom. 2 i syfte, att namn, vilka bildats genom ett i almanackans namnlängd intaget manligt förnamn med tillägg av »son» eller dylikt, skulle i vissa fall få anses vara så egenartade, att deras antagande utan godkännande icke borde medgivas, dels ock en utvidgning av rätten att antaga släktnamn i så måtto, att ansökan om rätt att antaga moders släktnamn borde, där giltiga skäl anfördes, kunna godkännas, även om namnet bures av annan släkt och vore mera egenartat. Båda dessa av motionären frambållna synpunkter synas utskottet vara förtjänta att vid en eventuell revision av förordningen komma under övervägande. Och torde i samband därmed jämväl böra undersökas, i vilken mån det må kunna tillståndas fosterföräldrar att giva fosterbarn sitt släktnamn.

På grund av vad sålunda anförts, får utskottet hemställa, att

första kammaren ville för sin del besluta, att riksdagen måtte i skrift till Kungl. Maj:t anhänga, det Kungl. Maj:t tacktes taga i övervägande, huruvida icke i förordningen angående antagande av släktnamn böra införas ändrade bestämmelser i syfte, att dels däri avsett skydd mot antagande av förut använt släktnamn bleve mera effektivt och dels ökad möjlighet bereddes för godkännande av nytt släktnamn i fall, då sådant godkännande finnes skäligen böra äga rum.

Sedan ärendet överlämnats för behandling inom andra kammaren blev första kammarens beslut av andra kammarens första tillfälliga utskott tillstyrkt. Sistnämnda kammare ansåg sig visserligen icke kunna biträda medkammarens i ärendet fattade beslut, men torde, såsom av andra kammarens vederbörande utskott vid innevarande riksdag förmodats, denna ståndpunkt sannolikt väsentligen föranletts av fruktan för att ett beslut i enlighet med motionen skulle komma att medföra avsevärt ökade statsutgifter.

Då utskottet enligt vad övan anförts ansett sig böra biträda andra kammarens mening beträffande behovet av ett mera tillfredsställande namnskydd vill dock utskottet icke hava underlåtit att påpeka, att en eventuell ändring i de bestämmelser, som innehållas i den på administrativ lagstiftningsväg tillkomna förordningen om antagandet av släktnamn, givetvis varken bör eller lämpligen kan givas karaktär av lag.

Beträffande andra kammarens förslag i vad det avser underlättande av möjligheterna för antagandet av nytt släktnamn har utskottet för sin del icke kunnat finna, att skäl förebragts, som tillräckligt motivera, att riksdagen avlåter underdånig skrivelse i ämnet. I den mån ett förenklat förfarande i detta avseende anses böra införas, torde frågan därom helt visst utan särskild framställning från riksdagens sida komma under övervägande i samband med spörsmålet om ändring av övan nämnda förordning.

I sitt i anledning av herr Rooths motion nr 56 avgivna utlåtande nr 3 i vad nämnda motion angår frågan om inskränkning av antalet personers förnamn anförde utskottet följande: »Den rådande friheten att välja vilka och huru många förnamn föräldrarna finna för gott bör visserligen bibehållas, men torde en bestämmelse böra träffas, att allenast ett visst begränsat antal namn, som för identifiering anses nödvändigt, behöver införas i röstlängder, pensionsförteckningar, mantalslängder och dylika offentliga handlingar m. m. För detta ändamål kunde till födelseboken angivas och där antecknas det eller de namn, varmed barnet vanligen skall benämnas.»

Härav torde framgå, att utskottet för sin del ingalunda åsyftat *Bihang till riksdagens protokoll 1915. 12 saml. 1 avd. 11 häft. (Nr 12.) 2*

annan inskränkning i antalet förnamn, än som kunde anses lämpligt med hänsyn till identifieringen. Någon begränsning av förnamnen till visst antal har sålunda uppenbarligen icke varit av utskottet avsedd, då ju härmed identifieringen tydligen skulle försvåras. Då de av utskottet till stöd för sitt förslag i denna del åberopade skäl i öfrigt icke blivit emotsagda, torde utskottet sakna anledning frångå sin ståndpunkt.

Då emellertid andra kammaren icke biträtt första kammarens beslut i nu berörda avseende, torde vidare yttrande härom icke erfordras.

Andra kammarens beslut under punkt 3) i fråga om utfärdande av bestämmelser om tillnamn avviker så till vida från första kammarens, att den av andra kammaren ifrågasatta utredningen endast skulle omfatta sådana tillnamn, som icke äro släktnamn, varmed, såvitt av den av andra kammarens utskott förebragta motiveringen synes framgå, skulle förstås i första rummet namn slutande på »son» och »dotter». Visserligen anser utskottet berörda begränsning oegentlig och med en sträng tillämpning icke ägnad att åvägabrinda en mera tillfredsställande ordning. Då emellertid Kungl. Maj:t torde finna sig oförhindrad att vid behandling av ärendet taga i övervägande jämväl frågan om utfärdande av bestämmelser om tillnamn i vidare utsträckning än vad av andra kammaren avsetts, anser sig utskottet icke böra avstyrka, att första kammaren biträder andra kammarens i nu berörda avseende fattade beslut.

Med hänvisning till vad sålunda anförts, får utskottet hemställa,

att första kammaren måtte så till vida biträda andra kammarens i ärendet fattade beslut, att första kammaren för sin del beslutar, att riksdagen i skriftelse till Kungl. Maj:t måtte anhålla det Kungl. Maj:t täcktes låta verkställa utredning, *dels* angående ändring i kungl. förordningen av den 5 december 1901 angående antagande av släktnamn i syfte att göra namnskyddet mera praktiskt och verksamt, *dels* ock angående utfärdande av bestämmelser om sådana tillnamn, som icke äro släktnamn samt vidtaga de åtgärder, som av en sådan utredning må påkallas.

Stockholm den 10 maj 1915.

På utskottets vägnar:

HUGO HAMMARSKJÖLD.

Vid förestående ärendes slutbehandling inom utskottet hava närvarit: herrar *Hammar skjöld, Hallberg, Sandler, Olaus Pettersson, Forssman, Oscar Olsson och Permansson.*
